

КАКВОТО ДЪДО И ДА СТОРИ, ВСЕ Е ДОБРО

приказка

отъ

Хансъ Христианъ Андерсена

Искамъ да ти разкажа нѣщо, което съмъ чувалъ, когато бѣхъ още сѣвсемъ мѣничкѣ. И колчемъ си го спомня сега, все ми се струва, че колкото минава времето, тая приказка става все по-хубава. Съ приказкитѣ е винаги тѣй — колкото повече остарѣватъ, толкова по-хубави ставатъ.

Ти навѣрно си излизалъ нѣкога на полето и сигурно си виждалъ нѣкоя отъ ония селски хижи, които сж покрити съ слама. Мѣхъ и бурени растатъ свободно навредъ по покрива. Едно щърково гнѣздо стърчи на върха; всжщностъ, такава хижа безъ щърково гнѣздо човѣкъ не може и да си представи. Стенитѣ сж се навели и прозорцитѣ сж низки, а единъ отъ тѣхъ е толкова хлѣтналъ, че не може и да се отваря; пещъта се подава навнѣнъ отъ стената, като нѣкакъвъ тѣрбухъ, а край плета расте грамаденъ бжзъ, подъ чиито криви клонки се разлива локвичка; въ нея плува патица съ патенцата си. Едно куче е вързано до хижата: то лае подиръ всѣкиго, който мине-замине.

Такава селска хижа имало едно време нѣкжде си въ полето и въ нея живѣлъ само единъ старъ дѣдо съ бабата си. Колкото и бе-

дни да били тѣ, все пакъ имали едно конче, което пасѣло наблизю.

Дѣдото се качвалъ понѣкога на него и отивалъ въ града, а понѣкога го давалъ подъ наемъ на селянитѣ, които пѣкъ му услужвали по нѣкакъвъ начинъ: или му продавали нѣщо, което трѣбва на бабата и нему, или пѣкъ му подарявали нѣщо, което ще му влѣзе въ работа. Но какво можело да бжде това нѣщо?

„Ти най-добре ще знаешъ, какво,“ — казала бабата на стареца. — „Днесъ въ града има панаиръ. Я се качи, та иди въ града и продай кончето или го замѣни съ нѣщо, отъ което ще имаме по-голѣма полза. Каквото и да направишъ, ще бжде добре. Хайде, бърже се качвай и отивай въ града!“

И тя му нахлупила калпака надъ очитѣ, запасала му пояса — кой по-добре отъ нея би могълъ да стори това! — тѣй, че старецътъ изглеждалъ младъ и хубавъ, цѣлунала го по устата и дѣдото се качилъ на кончето и потеглилъ къмъ града.

Слънцето припичало страшно, ни едно облаче се не виждало по небето. Пжтътъ билъ много прашенъ, тѣй като безброй хора отивали пешкомъ, на коне или съ кола на пана-